

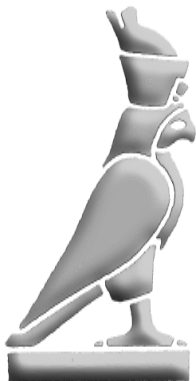
Rosa et Crux

Nro 2, kesäkuu 2003, 6 vuosikerta

FILOSOFIAA - MYSTIIKKA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Miksi olemme ruusuristiläisiä?	4
Rosicrucian Beacon	7
Kehittääkö pahuus?	12
MYSTIKON ELÄMÄNOHJEET	16
Muinaisegyptiläinen lootus	20
Salaperäiset keltit	25

© Copyright 2003

**Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI**

PL 1342, 00101 HELSINKI

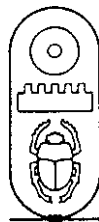
Sähköposti: amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

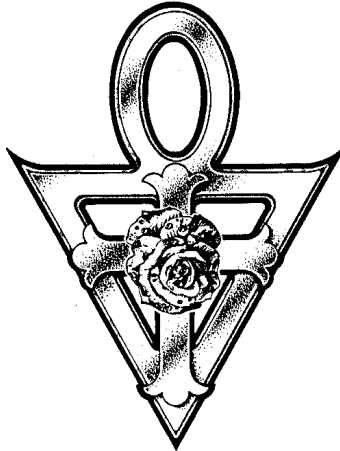
Kaikki oikeudet pidätetään

Kansikuva:
Kaj Kullberg

*Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa
Ruusuristin Veljeskunta AMORCin kanta,
jolloin niistä vastaa kirjoittaja*

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta on kansainvälinen ja yhteisö, johon kuuluu jäseninä naisia ja miehiä lähes kaikista maista. Veljeskunta on kerännyt ja säilyttänyt vuosisatojen ajan vanhaa ja ajatonta viisautta. Veljeskunta ei ole uskonnollinen eikä poliittinen. Sen tehtävänä on välittää hallussaan olevaa viisautta. Päämääränä on, että jokainen oppii elämään tasapainossa itsessään olevien luovien ja rakentavien voimien kanssa niin omaksi parhaakseen kuin ihmiskunnankin hyväksi.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydä esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 1342, 00101 HELSINKI

tai kerro osoitteesi puhelinvastaajaamme

03-3753762

tai ota yhteys sähköpostitse:

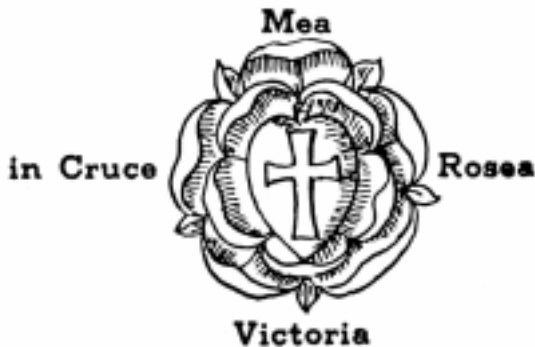
amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

"Sinä olet Minun mieleni valo, sinä olet Minun sydämeni rakkaus. Kun hyväksyt tämän, kykenet näkemään itsesi mikrokosmoksena makrokosmoksessa tarvitsematta enää koskaan vähätellä itseäsi tai ajatella itsestäsi pahaa. Näet, että sinut on luotu Minun kuvakseni ja Minun kaltaisekseni, että olemme yhtä ja että mikään eikä kukaan pysty meitä erottamaan. Jos tunnet olevasi erillään Minusta, se on omaa aikaansaannostasi, sillä Minä en erota itseäni sinusta milloinkaan. Sinä olet yksilönä sitä, mitä Minä olen universaalisti. Onko kummaa, että sinun täytyy syntyä uudelleen, jotta voisit hyväksyä tämän totuuden ihmeen? Niin moni sielu on ajautunut erilleen Minusta siinä määrin, että he ovat paikantaneet minut taivaaseen niin korkealle, että Minä olen tullut tavoittamattomaksi. Minä olen sisälläsi kätkeytyneenä syvyyksiisi odottamassa tunnistamista ja esiin pääsyä."

Eileen Caddy: Ovi sisimpään

Miksi olemme ruusuristiläisiä?

Elämässä on tilanteita, jolloin haluaisi jättää kaiken sikseen ja tehdä vain sitä, mitä haluaa. Nykyajan ihmisellä on vapaus ja mahdollisuus tehdä sitä, mikä miellyttää. Toisin oli esim. 100 vuotta sitten. Media ja kaikenlaiset houkuttelevat tarjoukset ovat saavuttaneet ennen näkemättömän laajuuden. Miten ihminen käyttää suuren vapautensa? Nykyihmisen tulee oppia vastuun kantaminen vapautensa mielekkäästä käytöstä. Hän etsii vastausta toisilta ihmisiltä tai erilaisista yhteisöistä ja joutuu siten uudenlaiseen riippuvuussuhteeseen.

Vapaus ja vastuu kuuluvat yhteen, jos haluaa edistyä kehityksessään.

Onko rajatonta vapautta. Ruusuristiopetus sanoo, ettei ihminen ole rajattoman vapaa. Häntä rajoittavat mm. maan päällisen elämän fyysisen tason lait. Ihmisen tulee ottaa maallinen elämä niin tosissaan, kuin hänen viisi aistiaan sen tulkitsevat. Niiden tulkitakyky on kuitenkin varsin rajallinen. Silmien havaintokyky alkaa

vähentyä ja muutaman metrin etäisyydellä ja samoin on muitten aistien kuulon, tunnon, hajun ja maun laita. Ihmiselle asettavat rajoja myös äly sekä tunteet ja emootiot. Näin meillä

on koossa kolme ulkoista ihmistä rajoittavaa tekijää: aistit, äly ja tunteet. Äly erottaa ihmiset muista luomakunnan olennoista, sillä se tekee mahdolliseksi ympäris-

tön erittelemisen ja analysoimisen. Nämä kolme ominaisuutta mahdollistavat sen, että ihminen kykenee ottamaan maanpäällisen kotinsa tosissaan, vaikkakin siinä on näiden piirtämät rajat.

Aikaa myöten nämä rajat käyvät ahtaiksi. Ihminen huomaa, ettei tässä voi olla kaikki. Hän alkaa etsiä tietä muuttaakseen tietoisuutensa näkyviä.

Oman kulttuurinsa uskonnosta hän tietää, että on olemassa maapäällistä elämää korkeampia periaatteita. Hän kokee, että täytyy olla muita todellisuuden muotoja ja ettei maailma ole pelkätään aistien, älyn ja tunteen kertoma. Hän lähtee matkalle.

Hän saattaa kolkuttaa veljuskuntamme porteille, mitkä avataan hänelle. Hän kokee nyt toisenlaisen, sisäisemmän maailman, missä hän voi muuttaa siihen asti rajallista todellisuuttaan.

Hän tuntee vapauden ja hän kokee saaneensa enemmän tilaa. Hän huomaa, kuinka pieni äiti – maa, jota hän on pitänyt koko maailmana, onkaan.

Hän löytää itsestään tilan, joka on niin suuri, ettei hän voi sitä käsitellä ja kuitenkin hänellä on siinä sijansa. Hän elää kuitenkin edelleen äiti –maassa, mutta alkaa tiedostaa sitä eri tavalla. Hän tietää, etteivät ulkoiset havainnot ole kaikki. Hän ymmärtää myös, että hänen maan päällä oloonsa on jokin syy. Hän alkaa nähdä yhteyksiä ja hän havaitsee, miten kaikella on jotenkin jotain tekemistä hänen kanssaan.

Hän havaitsee, että ulkomaailma on kuin hänen ihonsa. Kaikella ulkopuolella olevalla on jotain sanomista tai antamista hänelle. Jokainen tarkkailee ja kokee esim. luonnon juuri omalla tavallaan. Sama koskee toisten ihmisten kohtaamista.

Oppilas kohtaa opintojensa alkuvaiheessa totuuden, jolla on tärkeitä vaikutuksia häneen. **Jokaisen, joka haluaa parantaa maailmaa, täytyy alkaa itsestään.**

Pian hän huomaa, että asia on näin. Hänen psyykkisessä sisäisessä tietoisuudessaan ovat nämä lukuisten inkarnaatioiden

kokemukset. Näitä maailmoja voidaan kokea meditaatiossa. Ihminen kokee maailman, joka ei ilmene pelkästään ulkoiseen maailmaan kuuluvalla ja sen rajoitusten alaisella älyllä. Hän ei saa kuitenkaan hylätä älyä, sillä hän tarvitsee sitä. Hän oppii ajan myötä antaman sille sen oikean paikan. Hänen sisäinen henkensä voi ulkoisista rajoista huolimatta tulla vapaaksi ja kokea oma rajattomuutensa.

Hän kulkee hitain askelin ja mieli avoinna eteenpäin. Hän oppii tuntemaan itsensä ja häntä johdattaa sisäisen Mestarin valo. Sisäinen Mestari on aina ollut hänessä ja on johdattanut hänet juuri siihen, missä hän nyt on.

Henkisen tiensä kulkemiseen hän tarvitse oppaan, joka auttaa häntä ymmärtämään uusia totuuksia oikein. Tie veljeskuntamme tempeliasteiden läpi on tämä opas.

Hänelle esitetään symbolien muodossa kosmisia lainalaisuuksia sellaisina, kuin ne ovat olleet veljeskuntamme käytössä satoja vuosia. Symbolit auttavat sisäisen tietoisuuden kokemuksissa.

Sisäinen tietoisuus tunnistaa ne ja tuo esiin kokemuksen, joka juuri sillä hetkellä on hänen kehitykselleen tärkeä. Tässä on syytä painottaa, että hidas ja hienovarainen paneutuminen tähän kokemusmaailmaan on tärkeää. Liian nopealla yrittämisellä saattaa sisäinen minä sulkeutua. Se, mikä pakotetaan liian innokkaasti esiin ja vain älylliselle tasolle, ei johda henkisen kehityksen rakentumiseen.

Ihminen herää. Hän löytää vapauden ja nyt hänen on opittava sen vastuullinen käyttö, jotta ei tekisi itselleen uusia rajoituksia. Nyt hänen on tarkkaan kuunneltava Sisäisen minänsä ääntä. Jos pidämme veljeskuntamme opintojärjestelmää oppaana, tulemme huomaamaan, että se vie meidät aste asteelta kohti suurempaa vastuullista vapautta.

Rosicrucian Beacon

Kesäkuu 2001
(Sven Johansson)

KEHITYKSEN NELJÄ VAIHETTA

Jokaisen ruusuristiläisen polku, ruusuristiläinen ”tie”, jakaantuu neljään osaan tai neljään opiskelun ja soveltamisen vaiheeseen. Jokaisessa vaiheessa on säännöt, joita seurataan ja opiskelu päättyy määrättyyn vaiheeseen määrätyn ajan kuluessa. Ruusuristiläisessä perinteessä kaikki neljä vaikuttavat koko ajan yhdessä muodossa tai toisessa. Emme saavuta yhtä tilaa ja siten siirry seuraavaan. Rakenamme omaa kehitystämme kaikkien neljän puolen suhteen samanaikaisesti. Tämä voi kestää kauan ja voi olla vähemmänmielenkiintoista mutta se takaa paljon suuremman sisäisen vakauden.

AINEELLINEN PUOLI

Ensimmäinen vaihe käsittelee fyysistä maailmaa. Se vaatii huo-

lellista oman aineellisen puolemmep opiskelua ja hallintaa ja ymmärrystä sen sopeutumisesta ympäröivään maailmaan. Tässä vaiheessa sovelletaan monia ruusuristiläisiä tekniikoita, jotka on erityisesti suunniteltu tuomaan tietoa edellytyksistä saavuttaa harmonia kehossa sekä saada keho suoriutumaan erilaisista aineellisen maailman vaatimuksista. Yksinkertaisesti oppimalla käsittelemään aineellista maailmaamme käytännöllisellä ja tehokkaalla tavalla ja ennen kaikkea tavalla, joka takaa meille korkeimman fyysisen hyvinvoinnin tason, kykenemme saavuttamaan sen, mitä fyysinen puoli ruusuristiläisellä tiellä tuo mukanaan.

ÄLYLLINEN PUOLI

Toinen vaihe on älyllinen puoli. Tämä edellyttää universumin toimintojen älyllistä oivaltamista. Voi kuulostaa yksinkertaiselta, mutta yhdessä aineellisen puolen

kanssa se on tavoite, jonka voi vain osittain saavuttaa. Ruusuristolaisen filosofian syvällisin muoto on todellista universumin lakien ja periaatteitten ymmärtämistä. Ymmärtäminen liittyy erityisesti kaikkiin ihmiselämän lakeihin. Taiteet ja tieteet epäonnistuvat tässä, jos ne liittyvät yksinomaan älyllisiin kykyihin. Maailmaa katsellaan hiljaisen ajattelun, ei aktiivisen osallistumisen kannalta, kuten aineellisella puolella. Sellaisten tieteenalojen, kuten esim. matematiikan, geologian, psykologian, oikeustieteen tai mikä tahansa muun, voidaan ajatella kuuluvan niihin, jotka tiedollisesti sijaitsevat ruusuristolaisen tien älyllisellä puolella. Tämä älyllinen puoli käsittää kaikki fyysisen puolen muodot mutta se menee myös kauas niitten taakse, alueelle, jota ei voi käsitellä aineellisessa maailmankaikkeudessa. Laajasti ajatellen, ruusuristolainen filosofia sisältää kaikki älylliset tieteet, vaikkakin on erittäin harvinaista kenenkään koskaan käsittää kaikkia tai edes suurinta osaa niistä samanaikaisesti.

PSYYKKINEN OSA-ALUE

Kolmatta osa-aluetta voidaan kutsua psyykkiseksi puoleksi. Sen tarkoitus on mahdollistaa meille täysin aineettoman ja ei-älyllisen olemuspuolen ymmärtäminen. Meissä on tunneperäinen ja psyykkinen puoli eli ne puolet kokonaisolemuksestamme, jotka eivät ole sen paremmin fyysistä kuin älyllistä, mutta jotka kuitenkin ovat läheisessä yhteydessä olemuksemme korkeimpiin puoliin

Tämä osa-alue voidaan ajatella älyllisen puolen yliaistilliseksi osaksi, joka taas kaikessa laajuudessaan voidaan ajatella yliaistilliseksi osaksi fyysistä puolta. Vaikkakin voimme käyttää korkealentoisia sanoja ja käsitteitä kuvailemaan ruusuristolaisen toiminnan eri osa-alueita, muistakaamme, että nämä sanat ja ajatukset voivat parhaimmillaankin vain osoittaa melko karkein käsittein todellisuutta. Niitä ei voi asettaa todellisen kokemuksen sijalle. Psyykkistä maailmaa koskevana tämä pitää erityisesti paikkansa

Psyykkinen osa-alue on silta toisaalta aineellisen ja älyllisen ja toisaalta kaikkein korkeimman, henkisen osa-alueen kesken. Vaikkakaan psyykkiset kokemukset, joita meillä monasti on, eivät suoranaisesti ole helppota-juisesti selitettävissä aineellisin ja älyllisin käsittein, niillä on vastaavuutensa kahdessa todellisuudessa. Koska nämä vastaavuudet, joita kykenemme kehittämään älyllisellä ymmärryksellämme, ovat monimuotoisia, ne ovat totta psyykkisessä todellisuudessa mutteivät aktuaalisuudessa. Ne ovat karkeahkoja tai likiarvoisia esityksiä sen aktuaalisuudesta. Ne ovat tulkintamme siitä eli meidän realiteettimme.

Mitä lähemmäs psyykkinen kokemus tulee olemuksemme henkistä puolta, sitä vähemmän yhteen sovitettavissa se on aineellisen ja älyllisesti selittämättömän maailman osalta tuntemamme sanaston kanssa. Useissa tapauksissa kuitenkin selitämme asioita psyykkisestä todellisuudesta tavalla, joka on lähes peilikuva aineellisesta ja älyllisestä todellisuudesta. Tämä

on, pahoin pelkään, juuri se kohta, jossa ongelmat lepäävät. Tämän ”täsmällisen” tiedon, kokemuksen, esiin tuominen taivaista maahan on monesti kohta, jossa edelleen kehittyminen lakkaa. Kun fyysinen ja älyllinen todellisuus sinänsä on jo riittävän monimutkaista, psyykkinen todellisuus käsitetään monissa yhteyksissä huomattavasti monimuotoisemmaksi kuin mikään, mitä edes voimme älyllisesti kuvitella mielessämme.

Juuri tällä kohtaa, kohdassa jossa psyykkiset kyvyt juuri alkavat kehittyä, moni eteenpäin pyrkivä mystikko lankeaa ylpeyden ansaan ja ylimieliseen omahyväisyyteen. On ylimielistä ajatella, että tämä on tien pää, elämän lopullinen tarkoitus. Traagista on, että tämä on juuri se kohta, johon moni kompastuu. Vallan tunne, voima ja mitä suurin itsetuottamus, joka kuljettaa mieltä ja kehoa monipuolisten niin kutsuttujen ”psyykkisten” kokemusten kautta, on vääjäämättä päihdyttävä tunne. Useissa tapauksissa syöttiin, koukkuun on tartuttu ja siima vetää saaliin mukanaan ja

eteenpäin pyrkivä mystikko on jäänyt ansaan, josta pääseminen voi viedä useita inkarnaatioita. Tämä on monesti alku pitkälle ja voimia kysyvälle kiertotielle, jota viimekädessä ei tarvitsi koskaan kulkea.

Veljeskuntamme korostaa tarkoin, että olisimme edes hiukan perehtyneet tähän olemuksemme psyykkiseen osa-alueeseen. Tämän osa-alueen kautta olemme kykeneviä saavuttamaan ainakin pienen häivähdyksen ruusuristitien neljännessä vaiheesta, nimittäin henkisestä osa-alueesta. Psyykinen todellisuus ei ole päämäärä itsessään, kun taas henkinen todellisuus, korkein käsitys Jumalasta, on päämäärämme ja lopullinen elämän tarkoitus. Tätä kohti kuljemme. Tätä kaikki menneisyyden syvällisimmät henkiset opettajat ovat tutkinut ja viimekädessä saavuttaneet.

HENKINEN OSA-ALUE

Tutkimalla huolellisesti kolmea ensimmäistä osa-aluetta olemassaolossamme, aineellista, älyllis-

tä ja psyykkistä, kykenemme näkemään häivähdyksen jumaluudesta. Perusteellisesti yhdistelemällä ja huolellisesti tarkkailen vaikutuksia kaikilla kolmella olemuksemme osa-alueella, voimme viimein astua sisään olemassaolomme perimmäiseen tarkoitukseen. Voimme kehittää eräänlaisen tarkan tietoisuuden jumaluudesta, jostain, joka on sisimmässämme jokaisessa meissä ja joka on yhtä lähellä kuin ihomme. Tämä on mystiikan korkein tarkoitus ja syy Veljeskuntamme olemassaololle.

Ilmeistä on, että emme kehitä henkistä itseämme. Olemuksemme henkistä puolta, sielua, joka elähdyttää meitä syntymästä kuolemaan, emme voi täydellistää. Voimme vain kehittää henkisiä kykyjämme. Voimme aistia ja oivaltaa nopeammin, helpommin ja kaiken aikaa Jumalan läsnäolon kaikessa ilmenneessä. Voimme havaita sielun ilmentymisen kaikkialla luonnossa. Olemme yrittäneet tähän asti vilpittömästi saavuttaa henkiset kyvyt, joiden avulla voimme jollain mystisellä tavalla kommunikoida kaik-

keuden Luojan, kaiken alkuläh- teen kanssa. Se on aina ollut, on nyt ja tulee aina olemaan. Tämä on mystiikkaa, puhtaasti ja yksin- kertaisesti.

Toisin kuin kaksi ensimmäistä osa-aluetta jotka ovat pääasialli- sesti eksoteerisia ja yleisiä luon- nossa, psyykinen ja henkinen osa-alue ovat yksinomaan esoteerisia, yksityisiä ja henkilö- kohtaisia. Vaatii suuria ponnistuk- sia saavuttaa, oivaltaa, käsittää tai lopulta hallita ne.

Henkinen osa-alue, joka on myös korkein osa-alue ruusuris- tityössä, on kaikkein mysteerisin ja vaikein osa valitsemallamme tiellä. Se ei aukea älyllisellä tut- kiskelulla sen paremmin kuin materiaalisen tai niin sanotun ”psyykkisen” todellisuuden kaut- ta. Tämän todellisuuden kokonai- suus on kaukana sen takan, mitä voimme älyllisesti kuvitella mie- lessämme ja sen todellinen muo- to on ikuisesti piilossa aineellisel- ta ja älylliseltä olemukseltamme. Henkinen todellisuus on niin ää- rettömän kaukana ilmenneestä tasosta, että on mahdollisesti

parasta ajoittain yhdistää henki- nen ja psyykinen osa-alue. Sitä on joka tapauksessa yksinker- taisempaa ja helpompaa käsitel- lä ajatustasolla. Monet ihmiset puhuvat lähes automaattisesti henkisestä ja psyykkisestä osa- alueesta, kuin ne olisivat yksi ja sama. Vaikka tämä onkin tekni- sesti väärin, se on anteeksi an- nettava virhe. Tarvitsemme puhu- essamme käsitteitä, sanoja ja tason, joita me ja muut voimme ymmärtää. Älkäämme koskaan unohtako, että viime kädessä henkinen olemuspuolemme ei esiinny toisistamme riippumatto- mana ja että tämä on korkein taso, jonka mystikkoina voimme saavuttaa.

Kehittääkö pahuus?

Varmasti moni meistä on pohtinut mielessään, voisiko sielupersoonallisuus jonkin inkarnaationsa aikana olla lainkaan kehittymättä. Tähän voi vastata aivan yksikertaisesti, että kaikinainen kokemus johtaa aina jonkinasteiseen kehitykseen. Näin ollen me kehityimme myös mitä vaikeimpien ja epämiellyttävimpien kokemusten aikana.

Historian varhaisvaiheista nykyaikaan asti voi löytää monia hyvin epämiellyttäviä ihmisiä. Nykyajan ihmisten joukossa on diktaattoreita, joista on tullut kuuluisia juuri julmuutensa takia. On myös järjestäytyneen rikollisuuden johtajia. He hyväksyvät julmuudet, elämän ja omaisuuden riistämisen ja aloittavat sotia ottamatta lainkaan huomioon ihmisten oikeuksia. Vääräyksistä hyötyvistä henkilöistä tulee luonnollisesti heidän kannattajiaan.

Näitä ihmisiä pidetään inhimillisesti katsottuna paatuneina. Oletamme, että heissä ei voi olla lainkaan hyviä piirteitä. Ajatel-

kaamme ensimmäistä ja toista maailmansotaa, Korean ja Vietnamin sotia, Kambodzan kansanmurhia, Bosnian ja Kosovon sisällissotaa, Ruandan ja Kongon murhenäytelmiä jne. Kun tarkastelemme näitä sotia edeltäviä ja sotien aikana tapahtuneita asioita, on vaikea uskoa johtajilla olleen lainkaan omaatuntoa. Tiettyjen poliitikkojen näinä samoina aikoina suorittamat teot eivät edistäneet heidän omaa kehitystään tai hyvinvointiaan, eivätkä ne myöskään auttaneet heidän itsevaltaisesti hallitsemaansa kansaa.

Kehittymisen arviointi on hankalaa. Meidän on vaikea tarkastella sitä inhimillisen järjen ja ymmärryksen keinoin. Tulee ottaa huomioon se tosiasia, että me itse emme kykene tai pysty arvioimaan inhimillistä kehitystä useamman kuin yhden inkarnaation aikana.

On ihmisiä, joiden tarkoitukset elämässä ovat hyviä. He pyrkivät tajuamaan Kosmista ja sen jumalallista tahtoa. Nämä ihmiset

kulkevat läpi elämän tarkoituksenaan kohottaa tietoisuudentasoaan ja ymmärrystään sekä pyrkivät toimimaan ihanteittensa mukaan. Toisin sanoen, he pyrkivät toteuttamaan avoimesti niitä periaatteita, jotka ovat yhdenmukaisia heidän tavoittelemiensa ihanteiden kanssa.

Näitä ihmisiä pidetään hyvinä. He elävät parantaakseen itseään ja kanssaihmissiään. He eivät tarkoituksellisesti tue tai tee mitään rikollisia tai epäeettisiä tekoja. Uskomme suurimman osan ihmisistä olevan hyviä. Samoin ajattelemme, että he pyrkivät suuntautumaan joltain päämäärää kohti elämässään. Ihmiset voivat joutua joskus myös sivuraiteille ja lakkaavat hakemasta omaa paikkaansa. Sen sijaan he käyttävät suuren osan aikaansa maallisen omaisuuden ja tiedon kokoamiseen ja ovat vähemmän keskittyneet kehittämään oman olemuksensa henkistä ja psyykkistä kapasiteettia.

Edellä mainitut yksilöä ja hänen kehitystään koskevat lausumat ovat yleistyksiä. Emme voi tarkkaan määrittellä, kuinka pitkällä kukin yksilö on kehityksessään

tai miten pitkällä hänen tulisi olla. Jokaisella meistä on omat päämäärämme ja pyrkimyksemme. Monet meistä harjoittelevat parhaillaan toimimista paremmin jumalallisen alkuperänsä kanssa ja ponnistelevat saavuttaakseen päämäärän, joka on korkeampi kuin tämä materiaallinen maailmamme. Yritämme vaikuttaa kehitykseemme ja meillä on vilpittömän toive saavuttaa korkeampi ymmärryksen taso, olemassaolon korkeampi taso sekä suurempi, laajempi ja kirkkaampi tietoisuus jumalallisesta ja kosmisesta olemassaolosta. Emme voi antaa itsellemme todistusta ikään kuin olisimme koululaisia. Emme voi itse selvittää millä tasolla, missä asteessa tai luokassa olemme kehityksessämme.

Toisin sanoen, ihminen on kehityksen tilassa ja siksi hän ei pysty arvioimaan, millä kehitystasolla hän on. Kilpailussa oleva urheilija ei juoksun aikana tarkasti joka hetki voi arvioida sijoitustaan suhteessa kanssakilpailijoihinsa. Kilpailun lopussa hän saa tietää, tuliko hän ensimmäiseksi, toiseksi vai oliko hän jollain muulla sijalla. Jos hän kilpailun aikana olisi käyttänyt aikaan-

sa ja voimiaan sijoituksensa arviointiin, hän olisi tuhlannut vain voimiaan, joita hän tarvitsi kilpailuaan varten.

Näin on kaikkien ihmisten laita. Jos käytämme aikamme virheittemme tai ansioittemme arvostelemiseen, tyhjän jauhamiseen tai toisten ihmisten puutteista tai hyvistä puolista juoruamiseen, silloin heitämme hukkaan itseltämme kehitystämme varten tarvittavaa aikaa ja energiaa. Emme pysty arvioimaan tai tuomitsemaan toisia tai itseämme oikeudenmukaisesti. Inhimillinen tuomio on erilainen kuin jumalallinen. Ihmisen arviointikykyä rajoittaa hänen ymmärryksensä aste ja omaamansa tieto. Jumalallinen arviointi on rajoittamatonta. Se näkee ja pystyy arvioimaan ikuisuuksia sitten tapahtuneita asioita. Meidän arviointikykyämme, etenkin muiden ihmisten ominaisuuksien ja käyttäytymisen osalta käsittää vain ihmisen yhden lyhyen inkarnaatioajan.

Perimätiedon mukaan pahimmassakin ihmisessä on jotain hyvää ja pahuutta tai vir-

heitä parhaimmassakin. Tämän voi ajatella varmasti olevan totta. Huolimatta siitä, että ihminen voi olla maailman silmissä pyhimys, rikollinen tai syrjäytynyt, niin pyhimysetkin ovat todennäköisesti tehneet syntiä ja julmimmat diktaattorit ja hallitsijatkin varmasti tehneet ainakin jonkin verran hyviä tekoja.

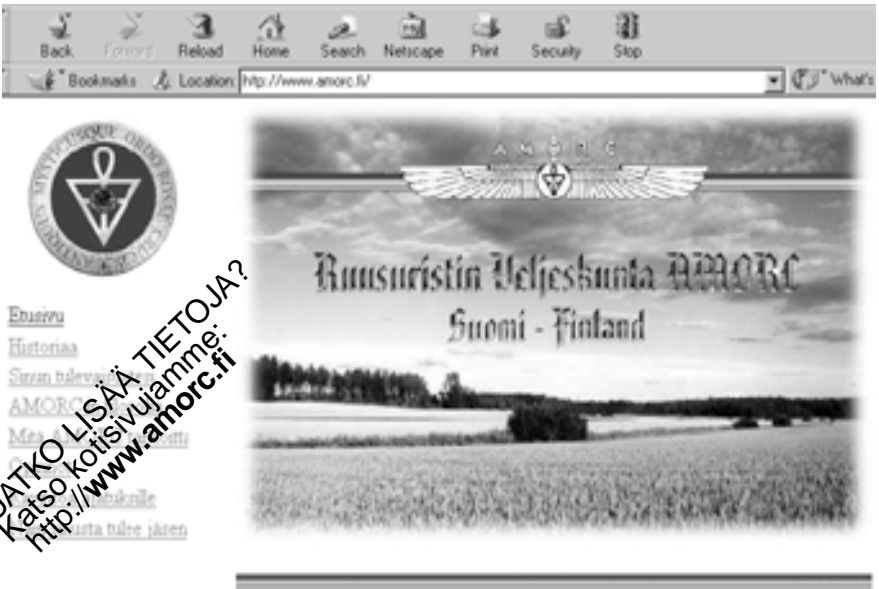
Artikkelin alussa mainitsimme esimerkkejä erityisesti hallitsijoista, jotka ovat sallineet rikosten ja pahojen tekojen tapahtua omassa maassaan. Jos arvioimme heitä ihmisten tavoin, ajattelemme, että heissä ei ole mitään hyvää. Heidän paha käytöstään eivät heidän hyvät tekonsa tai hyvät puolensa voi korvata. Emme kuitenkaan juuri nyt ole siinä tilanteessa, että voisimme ehdottomasti sanoa, että joku paha ihminen ei kehity lainkaan

Aikojen kuluessa kaikki nämä asiantilat kuitenkin korvautuvat. Karman lain mukaan ihmiset, jotka ovat aiheuttaneet muille kärsimystä, tuskaa ja vahinkoa, joutuvat hyvittämään tekonsa. Tämä voi viedä paljonkin aikaa. Hyvittäminen ja korvaaminen ovat ehkä vastaus esittämäämme kysymykseen. Syn tien sovittaminen on yksi osa kehitystä. Rangaistusten historia on pit-

kä. Rangaistuksella on pyritty opettamaan ihmisille jonkin toimintatavan tai teon tärkeyttä. Olessamme lapsia jotakuta meistä rangaistiin, kun olimme tehneet jotain väärin ja tämän rangaistuksen seurauksena me luultavasti opimme jotain oikeasta toimintatavasta.

Karma saa aikaan, että paha ja tekoja tehneet ihmiset kehittyvät pitkän sopeutumistapahtuman kuluessa. Tätä tapahtuu aina

siihen asti, kunnes heidän pahat tekonsa ovat korvautuneet tai he itse ovat hyvittäneet tekonsa. Tätä ei voida osoittaa tässä kehityksen asteessa aivan varmasti. Meidän on syytä muistaa, että meille on tärkeintä ohjata omaa kehitystämme mahdollisimman pitkälle ja olla tuomitsematta. Loppullinen arviointi ja tuomio on pikemminkin jumalallinen kuin inhimillinen etuoikeus.

MYSTIKON ELÄMÄNOHJEET - RUUSURISTILÄISEN ELÄMÄNOHJEET

Ohjeet on yhdistetty vanhoista ja uudemmista RC- käsikirjoituksista. Ne on tarkoitettu jäsenille, jotka omassa jokapäiväisessä elämässään tahtovat noudattaa ruusuristiläisiä ihanteita. Ohjeita voi soveltaa, vaikka elää nykyaikaisista länsimaista elämää. Ohjeet on *Rosenkors Handbokista*.

1. **Aloita päivä** kiitosrukouksella mahdollisuudesta jatkaa elämäntehtävääsi. Asetu avoimen ikkunan äärelle, mikäli mahdollista katsoen itään ja hengitä hitaasti syvään seitsemän kertaa. Keskity siihen, että raitis ilma menee jokaiseen ruumiinosaasi herättäen psyykkiset keskukseksi. Peseydy ja juo lasillinen kylmää vettä ennen kuin syöt.

2. **Menessäsi nukkumaan** kiitä Jumalaa menneestä päivästä ja sen mahdollisuuksista. Pyydä Kosmista nukkuessasi käyttämään tietoisuuttasi psyykkiseen työhön hyväksi katsomallaan tavalla ja nukahda mielessäsi harmonian ja rakkauden ajatukset sekä visualisoi sisäinen

minäsi osana Jumalan tajuntaa.

3. **Ennen aterioita** pese kätesi ja pidä ne kämmenet alaspäin lautasesi yläpuolella. Pyydä sisimmässäsi Jumalaa siunamaan ruokasi. Pyydä, että ruoka magnetisoituisi käsiesi henkiselä säteilyllä ja ravitsisi ruumistasi ja että voisit lievittää muiden ihmisten puutetta.

4. Saadessasi jotain **aineellista hyvää** pidä mielessäsi, että se on etuoikeus ja pyydä, että se edistäisi elämäntehtäväsi suorittamista.

5. Saadessasi jonkin **henkilökohtaisen lahjan tai siunauksen**, mieti aina, oletko ansainnut sen ja voitko jotenkin jakaa sen toisten kanssa, suoraan tai epäsuorasti. Ellet saa sisäistä vastusta, että lahja tulisi jakaa tai antaa toiselle, kiitä mielessäsi saamastasi lahjasta.

6. **Vastaanottaessasi kunnianosoitusta** olipa se poliittinen, sotilaallinen, ammatillinen tai

muu, ota se vastaan nöyrästi ja kiitä mielessäsi siitä. Päätä välttää ylpeyden tunnetta ja pyri palvelemaan entistä paremmin omalla paikallasi.

7. **Älä koskaan väittele uskonasioista.** Uskonnosta puhuessasi korosta aina jokaisen uskonnon hyviä puolia. Muista, että jokaiselle se uskonto on paras, joka saa hänet ymmärtämään Jumalaa ja Hänen ihmeellisiä teitään.

8. **Ole suvaitsevainen** ja muista, että repivä arvostelu tuottaa vain surua. Ellet voi sanoa mitään rakentavaa, ole vaiti.

9. **Älä yritä mitenkään puutua muiden elämään.** Etsi itsesi virheet, jotka vaativat korjausta ja elä siten, että voit näyttää muille tietä.

10. **Älä koskaan ylpeile ruusuristiläisyydelläsi tai opintoasteellasi.** Totea vain, että olet etsijä ja ikuinen oppilas.

11. **Pyri jakamaan muille** selaista, mistä voit luopua. Ota selvää, tarvitseeko joku lähimmäinen sellaista, mitä sinulla on an-

nettavana. Kun täytät tätä velvollisuuttasi, tee se nimettömänä ja vältä henkilökohtaista kunniaa.

12. **Älä odota henkilökohtaista kiitosta** siitä, mitä annat. Jos joku kiittää sinua, ilmoita hänelle, että olet kiitollinen tilaisuudesta voida palvella. Jos asianomainen haluaa hyvittää, sano hänelle, että hän tilaisuuden tullen vuorostaan auttaisi jotakuta toista.

13. **Älä ota palveluksistasi mitään maksua**, ellet tiedä, missä vasi jakaa sitä edelleen jonkun toisen kanssa ja siten poistaa hänen puutteensa.

14. **Muista, että Ruusuristin Veljeskunnan** välityksellä voit avustaa avun tarpeessa olevia nimettömänä.

15. **Niin kuin annat, niin tulet myös saamaan.** Kun autat tai tuet muita ilman ajatustakaan palkasta, tulet pyytäessäsi saamaan apua Kosmisesta.

16. **Pyri joka päivä mainitsemaan jollekulle jossain muodossa Ruusuristin Veljeskunnasta** ja sen työstä. Ole itse esi-

merkinä puheissasi ja teoissasi.

17. Kunnioita lähimmäisiäsi, isääsi ja äitiäsi. Suhtaudu myötätuntoisesti ja ymmärtäväisesti heikkoihin tukien vaikeuksissa olevia. Joukossamme korkeimmassa asemassa oleva on suurin palvelija. Siten loosin Mestari ja Imperaattori ovat jäsenten ensimmäisiä palvelijoita.

18. Huolehdi nyt ennen pois siirtymistäsi niistä, jotka ovat sinusta riippuvaisia. Ellei sinulla sellaisia ole, harkitse, voitaisiinko mahdolliset varasi käyttää ruusuristiläisten periaatteiden mukaisesti.

19. Anna jokaiselle hädässä olevalle apuasi. Ellet voi auttaa, hanki apua. Vetäydy pois tilanteesta mahdollisimman vähin äänin.

20. Sisusta kodissasi tila, jonka pyhität itsellesi ja Veljeskunnan työlle. Vetäydy sinne päivittäin rauhaa etsien ja meditaatiota varten.

21. Tue mahdollisuuksiesi mukaan henkisesti tai aineelli-

sesti jotakin hyväntekeväisyysjärjestöä tai kirkkokuntaa, että se voisi omalla tavallaan jakaa Valoa.

22. Älä suostu mihinkään poliittiseen virkaan ilmoittamatta tukijoillesi, että he eivät voi odottaa sinulta poikkeamista periaatteistasi.

23. Älä tuomitse, ellei virkasi sitä vaadi. Siinä tapauksessa muista, että olet kansan palvelija. Tuomitse myötätunnolla ja anna armon vallita. Muista, että Jumala on ainoa tuomari.

24. Älä toista juurua ja panettelua. Älä kuuntele mitään kielteistä, ellei se sisällä rakentavaa arvostelua ja ota kantaa **vasta sitten, kun olet itse tutkinut asian.**

25. Etsi kaikessa hyvää, älä katso ihmisen muuttuvaan ulkoiseen kuoreen, vaan etsi sisäistä minää kaikissa ihmisissä. Opi tuntemaan ja rakastamaan kaikkia olentoja.

26. Älä pelaa toisen omaisuudella. Hän saattaa tietämättömyyttään menettää sinulle kaiken.

27. Vältä kaikkia äärimmäisyyksiä ajatuksissasi ja teoissasi. Ole maltillinen ja hallitse kaikki intohimosi.

28. Muista, että pysyvät muutokset tapahtuvat kehityksen eivätkä kumouksen seurauksena.

29. Pidä ruusuristiläisiä ihanteita pyhinä ja kaiken arvostelun yläpuolella olevina.

Älä salli Veljeskuntaa parjattavan. Elä niin, että elämäsi todistaa periaatteittesi puhtaudesta. Puolusta aina kaikin voimin Ruusuristiä elämän voiman vertauskuvana ja olemuksesi valona.

Muinaisegyptiläinen lootus

Mary Jones SRC

The Rosicrucian Beacon, kesäkuu 2001

Antiikin Egyptin kuvataiteessa ja arkkitehtuurissa on kuvattu kolmea lajia lootusten kaltaisia kasveja. Kaikki taiteessa kuvatut kasvit eivät olleet todellisuudessa lootuksia, vaan trooppisia Nymphaea-heimoon kuuluvia vesililjoja. Varsinainen lootuskasvi, *Nelumbo nucifera*-laji eli Intian ja muiden Aasian maiden pyhä lootus tuotiin arkeologien mukaan Niilin laaksoon vasta Persian valloitettua Egyptin vuonna 525 e.Kr.

Egyptiläinen lootus on tosiasia-
ssa vesililja. *Nymphaea caerulea*, Egyptin sininen vesililja ja *Nymphaea lotus*, valkoinen vesililja kukkivat vesililjojen tapaan. Nuput kehittyvät veden alla ja varret kasvavat vähitellen kun-

nes nuput ovat kohonneet hie-
man veden pinnan yläpuolelle. Kuluu muutamia päiviä ja yhtäkkiä kukat aukeavat nopeasti yhdessä tunnissa ja sulkeutuvat jonkin ajan kuluttua. Seuraavana

päivänä kukat aukeavat taas ja saattavat aueta neljänäkin päivänä peräkkäin. Kukkien oltua veden päällä muutaman päivän ajan varsi alkaa lakastua ja sulkeutuneet kukat painuvat veden pinnan alle.

Egyptiläisissä maalauksissa esiintyy useimmiten ”sininen

lootus”, jonka kukka on kauniin violetinsininen. Terälehdet ovat pitkiä, teräväkärkisiä ja ne sijaitsevat tähtimäisesti keltaisen keskustan ympärillä. Sininen lilja on päiväkukkija. Se avautuu aamul-

la yhdeksän- kymmenen maissa ja sulkeutuu kolmelta iltapäivällä. Jotkut kukat saattavat aueta myöskin seuraavana päivänä.

Puhtaan tai melkein puhtaan valkoisella vesililjalla on keltainen keskus. Kukut ovat paljon sinistä lootusta suuremmat ja laajemmat. Nuput alkavat avautua illan tullen ja kukat pysyvät auki koko yön sulkeutuen hieman ennen aamua.

Myöhemmän ajan muinaisegyptiläisille oli tuttu *Nelumbo nucefera*. Tavallisesti sitä nimitettiin ”Intian pyhäksi lootukseksi”. Nämä kasvit kukkineen ovat niin erikoisia, ettei niistä voi erehtyä. Aito lootus avaa kukkansa aamuarvaisella ja se sulkeutuu keskipäivän ja myöhäisen iltapäivän välillä. Ne kukkivat kolmen- neljän päivän ajan. Kukkien väri vaihtelee puhtaan valkoisesta punaiseen, vaaleanpunaiseen ja keltaiseen.

Miksi vesililjat olivat niin tärkeitä muinaisegyptiläisille? Muita kukkia kuten ruiskaunokkeja ja uni-koita oli saatavissa vain lyhyinä kukinta-aikoina. Vesililjat kukkivat läpi vuoden, vaikkakin niukasti kylmimmän kauden aikana. Vesi-

liljoja käytettiin monista syistä. Molempia liljalajeja kasvoi paljon antiikin aikana ja niitä oli helppo viljellä. Kasvit tarvitsivat kasvaakseen ja kukkiakseen pelkääntään kuusikymmentä- yhdeksänkymmentä senttiä syvän ja mu-
taisen vesialtaan.

Muinaisegyptiläisessä kuvataiteessa ja arkkitehtuurissa käytettiin paljon koristelua. Vesililjoja, niiden vartta, kukkia ja myöskin kukkanuppua käytettiin pylväiden koristeina. Toisinaan pylväiden päät veistettiin tiukasti sulkeutuneiden sinisten vesililjojen nuppujen muotoon, toisinaan ne taas kuvasivat valkoisen vesililjojen kukkia tylppine terälehtineen.

Lootusta muistuttavien pylväiden käyttö juontuu vanhan kuningaskunnan ajoilta. Niitä nähdään esimerkiksi viidennen ja kuudennen kuningashuoneen haudoissa. Luultavasti kaikista kuuluisimmat lootuspylväät ovat uuden kuningaskunnan 18. dynastian ajalta. Rakennuttaja oli Amenhotep III, Akhenatonin isä. Ne sijaitsevat Luxorin temppelin aurinkopihalla.

Vesililjojen kukkia käytettiin

usein hius- ja kaulakoristeina ja vieläpä juhlavieraiden päähän asetetuissa pidikkeissä, niin että kukka taipui kantajansa otsalle. Niistä tehtiin myöskin kimppuja, joita jaettiin tervehdyksinä tai joilla koristettiin huoneita.

Egyptistä on löydetty kuvia, joissa ihmiset pitävät vesililjoja nenänsä edessä. Tuoksunsa ja koristeellisuutensa lisäksi liljoja käytettiin myös hyvin arkipäiväiseen tarkoitukseen erityisesti oman aikansa korkean kastin piirissä. Pitämällä vesililjaa nenänsä edessä ihmiset aivan yksinkertaisesti halusivat tuoksun avulla peittää likaisten huoneiden tai pesemättömien kehojen hajuja ja mätänemisestä ja kaikenlaisista jätöksistä aiheutuvia hajuja. Ajateltakoonpa vain tuon ajan pieniä taloja, ahtaita katuja ja teitä ja puhtauden puutetta. Muinaisen Egyptin kaupungit, huvilat ja jopa palatsitkin olivat varmaankin aika haisevia paikkoja nykyajan mittojen mukaan.

Muinaisegyptiläisillä vesililja kuului myöskin uskonnollisiin menoihin. Liljakimppuja ojennettiin jumalille ja asetettiin temppelien uhripyötyien päälle. Suurien

temppelien luetteloihin on merkitty valtaiset määrät näitä kukkia. Rituaaleissa käytettyjen vesililjojen uskonnollinen tarkoitus oli hyvin monimutkainen. Tutankhamonin hautajaisrituaaleissa sinisillä vesililjoilla oli oma tärkeä osansa, samoin kuin Ramses II:n haudan sinisillä ja valkoisilla vesililjoilla.

Vesililjojen liittyminen kuolemaan ja elämään johtui luultavasti siitä, että ne liittyivät Horus- ja Nefertum- jumaliin. Muinaisen Egyptin luomismyyteissä kerrotaan, miten Horus katki auringonkehrän vesililjan nuppuun, jonka kukkalehdet suojelivat sitä. Ensimmäisen luomispäivän aamuna nuppu avautui ja jumala ponnahti esiin lapsena, jolla oli auringon kiekko päässään. Täten vesililja liittyi samanaikaisesti sekä veteen että tuleen, kaaoksen pimeyteen ja jumalalliseen valoon. Vedestä kurottuvasta vesililjasta tuli aamun hämärästä nousevan auringon symboli.

Vesililja oli pyhitetty myöskin Nefertumille, joka tunnettiin salvojen, tuoksujen ja miellyttävien hajujen jumalana. Hän kantoi vesililjaa päänsä päällä. Ra-jumalaa

kunnioitettiin Suurena Lootukse-
na, joka nousi alkumerestä luomisen hetkellä. Vanhat hautamaalaukset kuvaavat usein haudan omistajaa kantamassa vesililjaa tai tuoksuvaan öljyä sisältävää astiaa nenänsä edessä. Tämä esitti vertauskuvallisesti heidän henkiin heräämistään.

Egyptiläiset eivät käyttäneet vesililjoja pelkästään koristeina. He käyttivät liljoja hyötytarkoitukseen. Herodotos kertoi, miten egyptiläiset keräsivät soilta tulvan aikana lootuksen ja muiden liljojen hedelmiä ja juuria. Kasvin keskustasta he kaivoivat esiin osan, joka muistutti unikon siemenkotaa, hienonsivat sen ja tekivät siitä leipää. Juuretkin ovat syötäviä. Ne ovat pyöreitä, omenankokoisia ja maistuvat makeilta. Sekä juuria että siemeniä käytettiin myöskin lääkkeinä.

Antiikin Egyptin maalatuista tai veistetyistä vesililjoista useimmat näyttävät olleen sinisiä. Liljojen väreillä oli ilmeisesti oma merkityksensä. Valkoisia alabasterivesililjoja on Tutankhamonin hautakammioista löydettyssä maljassa. Abydosiksessa sijaitsevan Osiriksen kappelissa vesililjat ovat

myös valkoisia, koska aihe liittyy Kuoleman valtakuntaan.

Akhenatonin temppelissä Karnakissa on kuva, jossa kuningatar Nefertiti suorittaa uhria Atonille. Uhrilahjojen joukossa on selvästikin valkoisia vesililjoja. Toiset kuvat esittävät Akhenatonia uuraamassa Atonille sinisiä vesililjoja. Värien käyttöön liittyy tietty tarkoitus. Akhenaton palvoi aurinkoa päiväsaikaan, jolloin sinisten vesililjojen kukat ovat auki. Luultavasti valkoiset vesililjat viittasivat nimenomaan Nefertitin rooliin Atonin palvonnassa siten, että hän tässä palvoo Atonia juuri ennen auringonlaskua tai uuden päivän alussa. Valkoiset vesililjat han avautuvat ennen auringonlaskua ja ovat auki koko yön.

Eräässä kuvassa voidaan juhlatapahtuma ajoittaa sinisen vesililjan avulla. Kyse on 18. dynastian juhlasta, joka on kuvattu Nebamenin haudassa. Siinä vieraat saapuvat tuoden sinisiä vesililjoja. Juhlat olivat tämän mukaan keskellä päivää tai pian keskipäivän jälkeen. Voidaan myöskin päätellä, että jos kyseessä olisi ollut illalla tapahtuva juhla, kuvaan olisi maalattu myöskin öljylamppuja. Tällainen valaistus olisi teh-

nyt tanssivien tyttöjen ja akrobaattien esiintymisen kuitenkin vaikeaksi.

Ajankohdan päättelemisen vesililjojen väreillä tuntuu luotettavalta, koska lajit eivät ole koskaan kukassaan samaan vuorokauden aikaan. Näiden liljojen kohtalo on nyttemmin vaakalau-

dalla. Liiallinen kerääminen, rakentaminen ja Niilin tulvien tasaa-

minen ovat vähentäneet niiden kasvumahdollisuuksia. On jopa vaara, että nämä upeat muinaisten egyptiläisten rakastamat liljat saattavat pian hävitä kokonaan, jos nykyajan egyptiläiset eivät opi arvostamaan niitä muinaisten esivanhempiensä tapaan.

Osa Tell el Amarnan seinämaalausta.
Akhenatonin hallitusajalta, 18. dynastia.

Salaperäiset keltit

A. J. Urquhart, FRC

The Rosicrucian Beacon, kesäkuu 2001

Indoeurooppalaiseen kansanryhmään kuuluvat keltit ovat lähtöisin Keski-Euroopasta, Ylä-Tonavan alueilta. Kelttien arvellaan muuttaneen länteen ja etelään aina Alpeille asti vuosien 1000 ja

500 eKr välillä. Myöhemmin he vaelsivat kaakkoon läpi Balkanin niemimaan ja perustivat asutusta Vähän- Aasian Galatiaan (nykyiseen Turkkiin). Kaikkein viimeksi he siirtyivät Britanniaan kahtena muuttoaaltona. Tähän ryhmään kuuluivat goidellit (gaelit eli keltit) ja brythonit (britit). Rooman vallan aikaan he olivat asuttaneet maata jo satoja vuosia saarten alkuperäisasukkaiden kanssa.

Kiveen veistetty miehen pää.
Bohemia, Msecké-Zebrovice

Muinaiskelttien uskonnollisista käsityksistä ei ole kirjallisia lähteitä. Tästä syystä niukat tietomme pohjautuvat suulliseen perimätietoon, arkeologiaan, mytologiaan ja klassisten kirjailijoiden mainintoihin. Viimeksi mainitut näyttävät olleen hyvinkin kiinnostuneita kelteistä, joiden druideja he pitivät hyvin oikeamielisinä ja viisaina ja vertasivat heitä Persian tietäjiin ja Intian bramiineihin. Druidi-

en sielun kuolemattomuusoppi vastasi heidän mielestään kreikkalaisten filosofien opetusta.

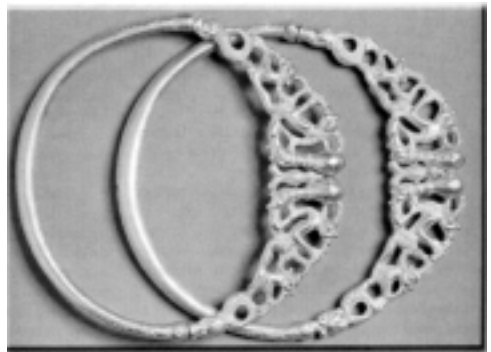
Julius Caesar lainasi stoalaista filosofi Poseidoniusta ja kirjoitti Britannian sotaa käsittelevässä teoksessaan seuraavasti: "Heidän tärkeimpien oppiensa mukaan sielu ei todellisuudessa kuole, vaan siirtyy ruumiista toiseen. Druidit väheksyvät maallista elämää ja uskovat sielun kuolemattomuuteen." Roomalainen runoilija ja kirjailija Lucan toiselta vuosisadalta e.Kr. sanoi druideille: "Te vakuutate meille, ettei mikään haamu mene Erebusen (Manalan jumala) kuningaskuntaan, vaan sielu elää uudessa ruumissaan toisessa maailmassa. Jos olemme ymmärtäneet teidän laulunne oikein, kuolema on pitkän elämän välivaihe."

Druidien käsitys kuolemattomuudesta erosi Pythagoraan käsityksestä. Druidit korostivat sielun siirtyvän uuteen ihmiskehoon eikä koskaan lintuun tai muuhun eläimeen. Nykypäivän ihmisestä voi tuntua aivan uskomattomalta, että tämä valaistunut oppi syntyi näinkin alkukantaisesti elävän heimon keskuudessa.

Merkittävää oli myös heidän mystinen panteisminsa. Heidän

pyhäkköjään olivat pikemminkin pyhät luolat kuin temppelit. Vettä, puita, kiviä ja eläimiä kunnioitettiin. Muinainen runolaulaja kirjoitti: "Olen merellä puhaltava tuuli, olen aaltojen kohina, auringon säde, yrteistä kaunein" (druidi Arnerginin laulu, säilynyt Leconin kirjassa, jossa on vanhoja iiriläisiä lauluja). Laulu ilmentää kaiken luodun taustalla olevaa yhtä olemusta.

Todisteita druidien sielun kuolemattomuusopista ja sielun uudelleensyntymästä maan päälle on vanhoissa legendoissa, jotka kertovat myyttisten sankareiden uudelleensyntymisestä. Hautakumpukaivauksissa on todettu olleen tavallista laittaa vainajan mukaan hautaan henkilökohtaisia esineitä, joilla arveltiin olevan käyt-

Kaksi kultaista rannerengasta. Erstfeld, St Gotthardin solasta pohjoiseen.

töä seuraavassa elämässä.

Tavallinen kansa tulkitsi druidien opetukset siten, että heidän tämänhetkinen elämänsä jatkui toisessa maailmassa. Toinen maailma ei ollut kreikkalaisen tai roomalaisen Haadeksen kaltainen sumuinen alinen maailma, missä varjo-olennot vaelsivat surkeassa kurjuuden tilassa. Se oli elävä, valoisa, ilon täyttämä maa, missä minuus eli aiempaa vapaampaa ja täydellisempää elämää täyttävien edellisen elämän toiveita ja päämääriä. Niin varma, luja ja laajalle levinnyt oli tämä usko, että voitiin ottaa lainaa tässä elämässä ja se voitiin maksaa tulevassa. Kun vainajaa poltettiin, hänelle osoitettuja kirjeitä saatettiin toisinaan heittää tuleen. Jopa omaiset saattoivat heittäytyä tuleen uskoen, että he voisivat aloittaa yhdessä uuden elämän vainajan kanssa.

Kelttien toisella maailmalla oli monia nimiä, Lupausten maa, Onnen tasangot, Merenalainen maa. Nimet ilmensivät toisen maan erityistä luonnetta tai sijaintipaikkaa. Brasilia sai nimekseen Hy Breasel (myyttisen jumalan Breaselin maa), kun löytöretkilään länteen purjehtineet merimiehet näkivät tuon tuntematto-

man maan. Toisen maan nimiä oli kaikkiaan kaksitoista, joista kaksi on säilynyt näihin aikoihin asti. Toinen on walesilaisen legendan saarilaakso Avalon, jota kuvataan Tennysonin runossa Arthurin kuolema: ”Ei vettä, ei lunta sada ja tuuli hiljainen on siellä. Kauniina hedelmävainioissaan lepää laajaniittyinen, onnellinen maa ja meri kesäinen seppelöi varjoisat rotkot.” Toinen on kelttien Tir nan Og (Ikuisen Nuoruuden Maa). Sen kerrotaan sijaitsevan läntisissä merissä, siellä minne aurinko laskee. Merenjumala Manannan mac Lir purjehti Tir nan Ogiin, kun hänet karkotettiin maasta.

Aurinkosymboliikkaa

Aurinkoteema toistuu kelttiläisessä mytologiassa ja uskonnossa. Ajatus uudelleen syntymisestä on saattanut kehittyä huomiosta, että sama aurinko, joka illalla laskee länteen, nousee seuraavana aamuna idästä. Muinaiseen myyttiseen sankariin Cuchulainniin liittyi monia aurinkojumalan ominaisuuksia. Uskonnollisia juhlia vietettiin kevään ja syksyn päiväntasausten ja kesä- ja talvipäiväntasausten yhteydessä. Lugh-juhlaa (Valon jumalan juhla) vietettiin ensimmäinen elokuuta keskikesän kunniaksi. On helppoa ymmärtää, että kelttiläisten taivas oli kirkkaan valon maassa, siellä minne aurinko

laski ja missä se näkyi majesteettisuudessaan läntisten saarten yllä.

Keltiläisessä mytologiassa on monia viittauksia Tir nan Ogiin, Ikuisen Nuoruuden Maahan. Luultavasti tunnetuin tarina käsittelee Oisinin (Ossian), muinaisten sankarien bardilaulajan vierailua Tir nan Ogiin. Niamh Kultatukka, tämän maan kuninkaan tytär, oli kutsunut hänet sinne.

Matkallaan Oisin joutui taisteluun Fomorin kanssa (vedenalainen demoni), joka piti vankinaan Elämänmaan kuninkaan tytärtä. Taistelun jälkeen matka jatkui. He kamppailivat hirmumyrskyjä vastaan kunnes lopulta aurinko tuli esiin ja kultasi Tir nan Ogin häikäisevässä loistossaan. Oisin eli siellä onnellisena kolme sataa vuotta. Oisin toivoi näkevänsä vanhat ystävänsä vielä kerran ja sai luvan käydä maan päällä ehdolla, ettei koskettaisi jalallaan maahan. Paluumatkallaan Oisin auttoi työmiehiä siirtämään suunnattoman raskasta kiveä. Hän putosi hevosen selästä, jolloin hänen jalkansa kosketti maata. Oisინista tuli heti paikalla vanhus, sokea, vapiseva mies. Oisin kuvasi Tir nan Ogin kauneimmaksi ihmisen tuntemaksi maaksi. Jotkut puhuivat maasta ”joka kylpi auringonvalossa ja jota pesivät kirkaat virat ja sen niityt ovat kukas-

saan ja puut kukoistavat ikuisesti”. Kyse on keltiläisestä mystisestä pan-teismista.

Tir nan Ogin- legenda on rakas kelteille. Vanhat kansantarinat kertovat ”valitusta”, joka odottaa venemiehen kutsua päästäkseen läntisen meren yli saariparatiisiin. Se on säilynyt tähän päivään asti lauluissa ja skottilaisen läntisen ylämaan tarinoissa, joissa ylistetään tätä sydämen kaipauksen maata. Jotkut sanovat, ettei hopeista ruuha tarvitse ohjata tai soutaa sillä sitä ohjaa sydämen toive. Matka on symbolinen matka, kuten Oisinkin matka oli. Niamh Kultatukka edustaa motiivien puhtautta, Fomor alempaa minää, joka pitää voittoa. Myrskyt ovat arvollisuuden testi ja tarinan loppu on terveellinen muistutus kohtalosta, joka odottaa takaisin kääntyviä.

Voimme tulkita Tir nan Ogin ikuisen kevään maaksi, jossa ”se hyvä joka on ollut, tulee aina olemaan” ja Avalonin saarilaakson keltiläisen kansan korkeimpien toiveiden symbolisiksi ilmaisuksi. Kuningas Arthur saapui Avaloniin samaan voidetta haavoihinsa ja rauhan sieluunsa.

